

O OCEKIVAJU PVRATKA KORIJENIMA U PJESMAMA MILJE SERE

marti, 13 aprilie 2021

Ove je godine Uskrs na po etku travnja, a kroz cijeli je tre i mjesec, ožujak ili marc, kako mi kažemo, korizma.

A korizma je vrijeme posta i promišljanja, vrijeme pomirenja s Bogom i s braćom ljudima. Razmišljaju i o ljudima u našim mjestima, ne možemo se ne zapitati ponekad: a gdje i s kim se pomiriti? Jer toliko nas je malo ostalo...Gdje je cijeli taj svijet nestao... proemo li danom kroz naša mjesta rijetko da ćemo nekoga sreći. U našim kolonama ionako ima malo u enika, ulicama vlada tišina, koja nekada djeluje prijeteće i zastrašujuće. A svijet kojega je nekada bilo, e to je priča posebna jer veliki je broj onih koji su se odselili i čiji je povratak višestruko nego upitan. Neki su preselili na drugi svijet, ostalo je malo nas. O razlozima ne moramo višestruko pisati, svih ih znamo. Većina je i da su ekonomski, neki je i da je trend takav, a neki jednostavno zato što žele promjene i bolji život.

Uvijek vremena u kojem živimo nema vremena, u žurbi je i stresu, esto misli da može sve sam, ima uvijek važnih poslova... Treba i samo naprijed, nema stajanja, nema povratka... jer to je gubitak vremena, a vrijeme je novac, a novac je moć, a moć je napredak i tako dalje. Pa ipak, svi smo samo hodočasnici na ovoj zemlji.

Ponekad sve to podsjeća na primjer rasipnoga sina iz Biblije, koji je ostavio sve i otišao u svijet, a kasnije se ipak vratio svome ocu. Možda se kod nas ne može govoriti o toj vrsti rasipnosti, iako su nam i naši roditelji i stari ostavili toliko toga, što na žalost ne znamo višestruko cijiniti i rasipamo na drugačiji način, ne marimo i ne brinemo višestruko o tome, jer nema neku vrijednost... A najvrjednije stvari nemaju cijenu u novcu, već u vremenu provedenom s najbližima, u dijeljenju svijetlih i tamnijih trenutaka, u toliko stvari koje su naizgled sitne i nevažne, ali koje donose toliko radosti i mira.

Prošla je godina dana od kada traje pandemija i kao da je tišina i praznina ulica naših mjesta još jača. A svakom uvijek toliko treba mir i jačina korijena, onih zdravih korijena od kojih je krenuo u svijet. Prije ili kasnije svi se na neki način vratimo svojim korijenima, stoga promislimo za vrijeme korizme, koje je vrijeme povratka Bogu, sebi i povratku, barem povremenom i za velike blagdane, povratku našim korijenima.

I umjesto zaključka ovim razmišljanjima preporučimo vam dvije pjesme lupa kog pjesnika Milje Sere o njegovom doživljaju naših sela i naših korijena:

U inozemstvu rob sam bil,

krvoćeni novci, rukami da zaradim,

moj turbin lagano sam odzabil,

a novci odoće kako dim!

Livade i salaši su propali

i sve je pusto, rastu trnje,

zaludu mi se žena fali

e sad nosi zlatne brnje!

U Nima koj mladost mi uvenula,

zaludu mukom skupil sam blago,

cela familija tamo se krenula

nemam u životu ništa što mi drago!

Još je znakovitija ova druga pjesma, iz koje izbija ežnja i ekanje da se naš narod vrati iz dalekih krajeva:

Donesal mi vetar žalne vesti

otuda, iz olovnog inozemstva,

pijem, žalim, sve do nesvesti

trgujem krunu starog carstva.

I sve po jako ostareva i uma,

ekam žalan da se vrnu na i,

pijem sam po jenu a u ruma

da ne vidim kako propadaju sala i.

Sve je pusto u livada stari,

ne uje se brus na železnoj kosi,

zagubi e se ognji ta u maglovitoj pari,

zadnji vetar samo žalost donosi.

Na kraju teksta još bih samo dodala da ove pjesme pripadaju zbirci lirskih pjesama Milje i ere
„Kara i evsko ogledalo vri ti / Floarea mea de cire “, ije je predstavljanje održano u subotu
27. ožujka u Zajedni i tvu Hrvata.

Maria Lacchici